

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Modesti Tavbengall Apologeticus Adversus Umbras Oratij Melliti

Hansiz, Marcus

Pragæ, 1723

Caput XXXI. Mellitus remittitur Domum cum præceptionibus opportunis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39569

CAPUT XXXI.

*Mellitus remittitur Domum cum
præceptionibus opportunis.*

DEnique ad te rursam Mellite : Vides hic fructum consiliorum tuorum : Vides errorem tuum , quo eras præventus , neminem videlicet fore, qui congregi tecum auderet. Pellem leonis indueras, & jactando jubam inter Jesuitas ceu minora animalia ferox spatiabaris , sed jam, postquam vocem sustulisti, apparuit brevi, quis esses ; irrisus, explosus es, exhibitatus una cum tuo trilo barytono. Pone, pone, quæso, pone pellem leoninam, & cauda collecta, domum tuam repeda. Habes, quod quæsis, & responsam & verbera. Factum bene. Erit forte, qui lavet vulnera, & popismate mulceat : Sed erunt prudentiores, qui tibi ciconiam pinsant, & indicem defricantes ostendant. Ergo ictus jam tandem sapePhryx, & cum somnium ceperis, hoc meum opusculum capiti pro pulvillo subjice : erit fortassis, ut somnies meliora, neque luna tibi fiat posthac incommoda. Hoc modo tecum amice : Vide sis, quæso, quanta prudentia opus sit scriptori, ut famam, siquam habet, tueatur. Putabas tu per tuos apologos & dialogos uno veluti saltu ad olympum gloriæ perventurum ; Quam contra

res cesserit, ipse ad te redisti, videre profecto debes. Certe omnes, qui inanitatem argumentorum tuorum, typhum scribendi, studium plane irreligiosum alienæ famæ detrahendi (sunt enim multi adhuc probi Christiani, quos sapius audies detestari penitus talia) luce clarius vident. Ingenium alioqui ostendisti nullum, ut qui in fundamento & capite causæ tuæ sis adeo palpabiliter hallucinatus; *Considerationes* sumendo pro *assertionibus*, *objectiones* pro *effatis*, neque modum illum considerandi problematicum, qui lippis ipsis & pueris apertus est, tota ingenij tui amplitudine comprehendere poteris. Et mihi alioqui ingenium tuum ex antiquo abunde notum est, quam sit exiguum, Hic obiter disce, quam gravem lapsum aberrationemque inducere nonnunquam possit imperitia dialecticæ; in qua cum adeo valde hospitem te in tuis argumentis ostenderis satis equidem capere non possum, te sine rubore virum (cui comparatus vix elementarius es) *peripsema Dialecticorum*, phi scomma pueris puerilius! appellare potuisse. Sed scilicet homo, qui sub ponte asinino natitat, pedagium verborum non solvit.

Verum enimvero, qui dialectis instrui a doctissimo Viro centies poteras elementis, maluisses tamen ab eo te alia didicisse, atque in primis humilitatem Religiosum, in cuius notitia tu bone Vir profecto, ut plane latine loquar, humilissimus, id est, infimus es. Ubi enim illi grilli tui, ille sædus invidiæ bubo, illi graculi thrafonici, illi famæ alienæ vultures, nisi in ramis tuis nidificant? Quid enim ad hæc tam vecordia te perpulit cœpta, nisi ambitio tua? tantillus aliquis inter eruditos apparere cœperas, accini tibi felix eugea quibusdam (ut mos est hominum liberalius, quam tu educatorum) audiebas, & continuo homo sidera feriens, meris *Egonibus* ebrius & sideratus ibas; *Ego* Oratius Melilitus: *Ego* ille, cui omnes eruditi decedant: *Ego* decus hujus sæculi: *Ego* scientiarum florilegium: *Ego* alter Ma-

billo.

billonius : *Ego* thesaurarius literaturæ antiquæ : *Ego* Saturni & Evandri consiliarius : *Ego* scalpro & effigie dignus : *Ego* alpha & idolum, & Hermes Philologorum ; Quid Jesuitæ ? Quid Canonici ? Quid Petri ? Quid alij omnes ? *Ego* Jesuitarum Attila : *Ego* Nilus Europæ, ex quo omnes bibant, pyramidibus perinde ornandas, atque Nilus Egypti. Salve mi *Ego*, salve statua : non pyramis, quia acumen non habes. Salve Caput larvæ, cujus ingenium sustulerunt & occuparunt non fures, sed fures : cujus furei libelli planebelli, veri gemelli, uterque nigelli, alter cacabus est, alter olla fursorum, unice facti ad denigrandos alios, & quia furei sunt, ad pascendos & recreandos coenophilos. Hem ! quam sum falsus ! utique insulsi sunt hi fures, saliantur. Denique salve mi *Ego*, qui tot præ te agis aurita animalia, quot tardos, calcitrososque phantasos, quot argumenta Bœotica : Si me inter illa reputes, non recuso : Stramentum mordeo. Stramen ? hoc de Viro tot tomis editis claro ? Parce, si dixerò de tomis tuis, quod multi : Stramentum domi, granum foris. Siquid bonum in tomis tuis, non tuo tamen natum in agro ; clitellas eruditi apellant, quas non capite & ingenio, sed dorso comportavisti. Tu tamen hac gloria clitellaria adeo tum es, adeo te circumspicis, adeo viæ tibi omnes angustæ, ut in plurimos importunus impingas, quin per nolam tuam clamorissimam hoc audes omnibus insonare : decedite. *Ego* Oratius Mellitus ingredior, *Ego* Tomifax, *Ego* Mabillonius, Salve mi Tomifax, salve Mabillonaster ridicule, cui tomi per unam noctem nascuntur ut fungi ; crepitaculum Dodonæum, qui nil frequentius, quam tomos crepas, tomos justos, tomos decumanos, denique tomos, tomos, tomos : Dicas melius, quod alij : fungos, fungos, fungos, ex ambitionis tuæ putredine ubertim natos. Et hi tamen fungi subministrant tibi seu plecum pro libertate calumniandi, seu galeam pro gladiatione Cremblesensi.

Mi Mellite, quid gloriaris tu tomis illis ? Quid gloriaris cornicula plumis alienis ? quid gloriaris, quasi non acceperis ? Quid denique gallina invento grano gloriaris ?

grano

grano gloriaris? granum invenisti: quæ inde gloria?
granum invenisti, an idcirco doctus? hoc & gallina cæca.
Granum invenisti, an idcirco Tomifax hoc & typothea,
hoc & glutinator librorum. Granum invenisti: felicem
te dico, non doctum; librarium non tomifacem. Quæ
igitur gloria? hæc una, quod sciamus, te invenisse: Bea-
ta sanè gallina: hoc ut sciremus, quid erat tanta opus glo-
citatione? Non eras contentus nomen tuum in fronte libri
præscribere, addidisti & effigiem tuam: non eras conten-
tus effigie, nomen tuum antè singulas tripas magnifice re-
petisti: ubique: *Oratius Mellitus edidit, Orat: Mell:
e tenebris in lucem protraxit; Orat: Mell: cum Orbe com-
municabit*, & alia talia iterum atque iterum gloriatus, tan-
quam aut esset, ne hujus thesaurarii oblivisceremur, pericu-
lum, aut ingens, si oblivisceremur, piaculum. Repetisses
tu nomen tuum in singulis, credo, paginis, si modo scrutula
habuisses minora: cur, quæso, non totum integrum con-
das, in quo nihil præter nomen tuum perpetuo repetitum
ad modum litaniarum contineatur? addidisset ego tum
collectam. Quanta vanitas hominis! Habe, habe tibi hæc
gloriam gallina, quod grana nonnulla in bibliothecis benefi-
cio alieno inveneris: utinam rectè, & prudenter selegisses!
& non tam promiscuè confudisses omnia gravi burfarum tæ-
dio, vix ullo eruditionis compendio! felicitatem inventio-
nis imperitiâ delectus corrupisti: Sed nimirum non eras
aliter Tomifax futurus. Illa vero Isagoge, & alia, quæ de
tuo addidisti, ea (non mihi, sed eruditis, qui fere passim
id ajunt, crede) pleraque stramen sunt, quæ, si tanti esset
stramen triturare, facile demonstravero; usque adeò, ut de
summa loquendo denique verissimum sit, quod dixi: Stra-
men domi, granum foris. Nihil ingenij, nihil eruditionis
solida, quid dicam, Mabillonianæ? judicium apud omnes
exploditur; & hic tomifax Mabillonio se comparet? Sus Mi-
nervæ. Hic aliis insultet Viris eruditis & honoratis? hic Di-
ctatorem agat? hic tomos crepet? I, quæso, domum, &
illud capitis tui præcox pyrum in stramine tantisper repo-
ne, dum maturescat, & mitius fiat.

Q

Im-

Implevisti tomos tuos magnam partem descriptione itineris tui. Quid interest, nos scire tuum iter? Magnus tu hercle Vir, cujus omnia magna & parva nosse referat; planè Ulysses alter, cujus ambages & hospicia mereantur literis, si Deo placet, mandari. Sed, ut video, tomos ego de fungis scriberem, si fungos ineptiarum tuarum omnes persequi & colligere vellem.

Compendium fungorum habemus in effigie tua, quam tu etiam Imperatori es ausus offerre, eum utique in finem, ut te velut Apollinem Palatinum semper in conspectu & penetralibus habeat. Tanti ergo te aestimasti, ut dignum Casare donum putares effigiem tuam? Quis non rideat? Adeone abscondita sunt mundo, ut etiam in fronte libri explicanda duceres cornuta tua?

Abstinere non possum, quin paulisper coloribus indutis illuminem, ut dicitur, sculpturam tuam: forte sic & intellectum illuminabo tuum. Age, pingamus bellissimo picturæ genere, quod *miniaturam* vocant; totum Caput ex meris punctis gloriæ. In faciem tibi purpurissam inducerem, nisi ruborem maledicentiæ posuisses. Os tamen eruentum apparere debet, utique ob Jesuitas morsos & devoratos. Livor & fuligo tristis oculos, supercilia, frontem, & reliqua vultus habebunt, colores ægritudini mentis conformes. Non ruga, non cani, non alia maturitatis linea: addere possem alia, sed parco. Satis tu, credo, hunc in modum illuminatus, sperare jam poteris, te reponendum in thesauro Casareo: Hoc enim spectabas, quando omisâ etiam Monarchæ imagine, tuum idolum publico obtrudere, ipsi Principi teu munus Regium repræsentare non erubuiti: Sed mittamus hoc idolum potius Delphos ad oracula fundenda.

Vide mi Mellite, quàm festivè tecum ludere ad extremum libeat: vernus hic mos est; homines gloriosos traducere: Non facerem ego profecto, nisi ramos tuos adeo promitteres, ut omni ex parte possint prehendi. Sed satis ista. Hoc denique volo dicere: Humilitatem discite, modestè de te sentire, modestè de alijs loqui & scribere discite;
Quod

Quod n̄ feceris, & odium incurres (Deo enim & hominibus odibilis superbia) & famam, si quam forte collegisti, vel ventus auferet, vel fumus aduret.

Noli credere, mi Mellite Historicum studium, in quo tute triumphare te putas, omnem paginam in humanis facere; effode rudera, pace mea, atque utinam in his effodendis, & non in hauriendo cœno operam posuisses! Rectius profecto & prudentius tempora collocasses. Noli tamen putare, te ex ruderario ab omnibus scientijs continuè rudè donandum.

Videris tu mihi morbo laborare Thrasylli, qui cum habitaret in Piræo, naves omnes, quæcunque illo in portu subducerentur, suas arbitrabatur, suumque in album referebat, varius in momenta; lætitiæque aut mœrore insaniens, pro quam salvas audiret, aut afflictas naves; vix à medicis tandem mori trophio eductus. Tu Mellite cum sis tantillis infectus anecdotis, omnes tamen scientiarum onerarias tuum putas momordisse litus; Tu cum audis e.g. nomen antiquarij, te continuè nominari putas, ipsamque censeres argonavim tua prætulisse in suis velis insignia. Audis aliquem laudatum in Critica, tu illicò te Pharam aut colosum Rhodium hoc in genere ducis. Cum Dialecticum aut Philosophum: & hi tibi naviculariam faciunt. Cum Ascetam: tu portus & statio omnis Asceticæ. Cum nominari in Theologia quempiam, & hanc navem denique tuam esse reputas. Nequaquam ego ista de te temerè: Ipse palàm hoc profiteris, cum summos etiam Viros, ut Lessium aliosque in censuram vocare formica non erubescas. Ridiculè profecto, qui cum omnes scientiarum naves tibi arroges, ne in una sis aliquid, nisi in illa, quæ Thrasylli aut Thrasones vehuntur, Lessij censor fabula Theologorum. Da specimen, da argumentum peritiæ tuæ: prome illiadem, si quam intra corticem tuum habes. Nihil inde hætenus, præter vermem gloriæ, prorepit in publicum. Hic demum libellus, quem scribo, navis est, mihi crede, quæ propriè ad te pertinet. Nam venit ex anticyra helleborum portans, & modios salis mille pro salienda insipida in Viros
ho-

honoratos critica tua. Contine te, quæso, intra limites ac portum tuum, intra rudera tua, & rebus ipsis te aliquid sapere, non verbis fumosis, non aliorum contumeliis, ostende. Ipsemet vides, quam tu inter rudera tua sis nudis Dialecticus, rudior Theologus, rudissimus, quod tamen maxime debebas esse, Asceta.

Laudo mi Mellite, laudo studium Historicum; Sed plus faciendum iudicium, sine quo Historia non testis est, sed dispendium temporum: plus facienda prudentia quæ unica seges est & fructus ex aratro proveniens Historico, plurimum denique facienda virtus Religiosa, atque in primis Caritas, quæ est vinculum perfectionis; de quo recte Apostolus I. Cor. 13. *Si linguis hominum loquar & Angelorum: Caritatem autem non habeam, factus sum velut as sonans, & cymbalum tinniens. Et si habuero prophetiam, & noverim mysteria omnia, & omnem scientiam, caritatem autem non habuero, nihil sum. Caritas non emulatur, non agit perperam, non inflatur, non est ambitiosa, non cogitat malum (non fovet umbras, non comminiscitur seculus, ubi nullum est; non eloquitur, non typis edit) non gaudet super iniquitate (alienam videlicet, quam non capere invenire, non mentitur inventam) congaudet autem veritati.* Claudio verbis aptissimis Jacobi Apostoli c. 3. *Si quis est sapiens & disciplinatus inter vos ostendat ex bona conversatione operationem suam in mansuetudine. Quod si Zelum amarum habetis, & contentiones sunt in cordibus vestris, nolite gloriari & mendaces esse adversus veritatem. Non est enim ista sapientia de sursum descendens, sed terrena, animalis, diabolica. Ubi enim Zelus & contentio, ibi inconstantia, & omne opus parvum. Quæ autem de sursum est sapientia, primum quidem pudica est, deinde pacifica, modesta, suadibilis, bonis consentiens, plena misericordia & fructibus bonis, non iudicans, sine simulatione.*
*Fructus autem iustitia in pace seminatur,
facientibus pacem.*